

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ : Ἐκτοῖς δραχμαῖς 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν εσθλίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθνήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 16 Ἰανουαρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 7

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Βαρνάβας ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν κατάστασιν τῆς διανοητικῆς υγιείας τοῦ νεαροῦ κυρίου του, καὶ μὲ μισόλογα μιλάει γιὰ ὅλα αὐτὰ στὸν κ. Ρομπιγιόν.

— Ἄ, λέει, στὸ τέλος, σὰν νὰ ἐδραζε συμπέρασμα, εὐτυχῶς ὁ κύριος Ἀνδρέας δὲν ἔχει τὴ δική σας τὴν περιουσία, εἰδημὴ θὰ εἶχε ξεκινήσει κιόλας γιὰ τὸ φεγγάρι.

— Μπα, ἔτσι; ρωτᾷ ὁ κ. Ρομπιγιόν, χώνοντας τὸ δάχτυλό του στὸ δεξί του ρουθόφι, πρᾶγμα ποὺ στὴν περίπτωση αὐτὴ σημαίνει τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον καὶ ποὺ ἐξηγεῖ γιὰτὶ ἡ μύτη του εἶναι τόσο παραμορφωμένη.

— Ναι, ναι, ἀπαντᾷ ὁ Βαρνάβας. Τοῦ χρειάζονται δέκα ἑκατομμύρια.

— ὦ! ὦ! κάνει ὁ κ. Ρομπιγιόν, ποὺ ὅσο μεγαλώνει τὸ ἐνδιαφέρον του, τόσο βαθύτερα σκαλίζει τὴ μύτη του. Ὑστερα προσφέρει στὸν Βαρνάβα ἕνα χρυσοῦ δαχτυλιδάκι σὰν ἀλυσσοειδίτσα καὶ τὸν ἀποχαιρετᾷ.

Ἐνα τέταρτο μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βαρνάβα ὁ κ. Ρομπιγιόν παίρνει τὸν Ἀνδρέα Μπόρὲ τοῦ τηλέφω.

— Ἐχὴ πέντε ἀεροπλᾶνα, τὸ λέει καὶ σὰς προτείνω νὰ σὰς προσλάβω γιὰ πρῶτο πιλότου ἀν' μοῦ ὑποσχεθῆτε πῶς θὰ μὲ πάρετε μαζί σας στὸ φεγγάρι.

Ἐπιληκτικὸς γιὰ τὴν πρότασιν αὐτὴν ὁ Ἀνδρέας τοῦ ζητεῖ νὰ τὸν ἴδῃ γιὰ νὰ μιλήσουν καὶ ὁ κ. Ρομπιγιόν τοῦ δρῖζει εὐθὺς μὴ συνάντησιν.

Τὴν ἰδριωμένην ὥρην ὁ Ἀνδρέας

περνᾷ ἀπὸ τὸν φίλο του Ἐρρίκο Μπερνὸν γιὰ νὰ τὸν ἐχῃ παρῆτα καὶ οἱ δύο μαζί φθάνουν στὸ σπίτι τοῦ πολυεκατομμυριούχου, ποὺ διατάσσει εὐθὺς νὰ φέρουν μίαν τρίτην πολυθρόνα στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ μωρεσθῇ νὰ καθίσῃ ὁ Ἐρρίκος.

— Λοιπὸν, κύριοι, ἔχετε σκοπὸ νὰ πάτε στὸ φεγγάρι καὶ δὲν μοῦ εἶπατε

Ἐφόλαξαν τὰ χερσὶν α' ἕνα ντουλάπι θωρακισμένο καὶ τὸ δωμάτιο τὸ σφυροῖς μόνον ἡ Ἀντουανέττα...

τίποτε ἀκόμη; Ἄ κύριοι, ἡ τύχη τῆς Γαλλίας ποὺ ἐρῖσκειται πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς κάθε μεγάλου ἔργου...

Δὲν πρέπει νὰ φανῇ περιέργως ὁ μακκρονόστιχος τρόπος ποὺ μιλάει ὁ κ. Ρομπιγιόν. Ἐπὶ χρόνια τὸ σημαντικὸ αὐτὸ πρόσωπο ἦταν πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ τὰ καθήκοντά του αὐτὰ τὸν ὑποχρέωναν ν' ἀπαγγέλλῃ εἰκοσι λόγους τὴν ἡμέραν τὸ λιγώτερον. Τοῦ ἔμεινε λοιπὸν ἀπὸ τότε τὸ κουσοῦρι αὐτὸ καὶ τοῦ εἶναι πιά ἀδύνατον νὰ πῆ μίαν ὀπιστὴ φράσιν χωρὶς μιχιλημπιδία.

— Δηλαδή, λέει ὁ Ἐρρίκος, δὲν ἔχουμε σκοπὸ νὰ πάμε στὸ Φεγγάρι, ἀλλὰ κάπως μακρύτερα, στὸν Ἄρη.

— Στὸν Ἄρη, στὸν Ἄρη, ἐπαναλαμβάνει μηχανικὰ ὁ κ. Ρομπιγιόν, πολὺ φοβάμαι, κύριοι, πῶς τὸ ἄστρο αὐτὸ δὲν παρουσιάζει τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ θὰ παρουσιάζε ἕνα ταξίδι ὡς τὸ Φεγγάρι τὸ ὅποιον θὰ ἀποτολμοῦσατε ἔσεϊς οἱ δύο νεαροὶ ἀεροπόροι, εἰ ὅποιοι μὲ τὸ θάρρος σας καὶ μὲ τὴν ἀποφασιστικότητά σας τιμᾶτε τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος μας...

Ὅταν ἔχει πάρεϊ φόρα ὁ κύριος Ρομπιγιόν, τίποτε δὲν τὸν σταματᾷ. Μιλάει ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοή, καὶ ὕστερα, βλέποντας πῶς οἱ δύο συνομιλητῆς του εἶχαν μείνει ἀλαλοὶ, φωνάζει μ' ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸς:

— Στὸν Ἄρη! Κανεὶς ποτὲ δὲν ἔκανε λόγο γιὰ ἕνα ταξίδι στὸν Ἄρη. Κανεὶς δὲν ἀκουσε ποτὲ νὰ γίνεται συζήτηση γιὰ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ἐνῶ στὴ Σελήνη! Τί ρωμαντικὸ ταξίδι! Τί ἐνδιαφέρον!

— Ναι, λέει ὁ Ἐρρίκος, ἀλλὰ ξέρετε ἡ Σελήνη, ἔχει πολλὰς ἐλλείψεις.

— Μπα, μπα!

— Γιὰ ποῖο λόγο νὰ ριφωκινδυνεύουμε ἕνα ταξίδι ὡς ἐκεῖ; Δὲν καταλαβαίνω τί θὰ μπορούσαμε νὰ πάμε νὰ κάνουμε ἐπάνω α' ἕνα ἄστρο, ὅπου ὄχι μοναχὰ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ζήσουμε, ἀλλὰ ὅπου δὲν θὰ ὑπάρχει καὶ κανενὸς εἴδους ζωῆ. Γιατί πῶς νὰ φαντασθῇ κανεὶς ζωὴ χωρὶς ἀτμόσφαιρα; Γιατί ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Σελήνης—ἀν μπορούσαμε νὰ τῆς δώσουμε αὐτὸ τὸ ὄνομα—εἶναι τόσο πυκνὴ ὅσο καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς σὲ ὕψος 70 χιλιόμετρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειά της, εἶναι δηλαδή τὸ ἀπόλυτο κενόν.

«Κι' αν ο αέρας είναι βαρικό στοιχείο για την διατήρηση ζωής, η θερμοκρασία παίζει σπουδαιότερο ρόλο για τη διατήρησή της. Στις νύχτες λοιπόν της Σελήνης, που κρατούν δεκαπέντε φορές περισσότερο από μία δική μας νύχτα, η θερμοκρασία πέφτει στους 270 βαθμούς κάτω από το μηδέν κι' ύστερα, όταν βγαίνει ο ήλιος—χωρίς να μεσολαβήσει αδηγή, όπως δεν υπάρχει και δειλινό πριν από τη δύση του—τότε ξαφνικά, κάτω από τις φλογερές του ακτίνες η θερμοκρασία ανεβαίνει στους 100 βαθμούς πάνω από το μηδέν.

—Έτσι από τα κρουαγήματα πέφτει κανείς στην ήλωση, παρκτηρεί πολύ σωστά ο κ. Ρομπιγιόν.

—Πώς θέλετε λοιπόν να αντέξει μέσα ο ένα τέτοιο περιβάλλον, ένα πλάσμα με τον δικό μας τον οργανισμό χωρίς αέρα, χωρίς νερό, και μέσα σε τέτοιες μεταλλάξεις της θερμοκρασίας; Ούτε μία στιγμή δεν θα μπορούσε να ζήσει.

—Όσο ο Άρης... έκανε ο κύριος Ρομπιγιόν. Ο Άρης οστόσο... Τι μέρος λόγου είναι τέλος πάντων αυτό το άστρο;

Ο Έρρικος τώρα είναι υποχρεωμένος να του εξηγήσει πώς πρόκειται για ένα πλανήτη που έχει κάποια σχετική ομοιότητα με τον δικό μας κι' όπου είναι τουλάχιστον εξακριβωμένο ότι υπάρχει ατμόσφαιρα.

—Όσο, έκανε πάλι ο κ. Ρομπιγιόν, όταν ήμουν νέος, γιατί κάποτε ήμουν κι' εγώ νέος, έδιάβασα ένα μυθιστόρημα που ο ήρωάς του γιμάτος έθουσιασμά και περιφρόνηση προς τον κίνδυνο πέφτουν στο Φεγγάρι με άλεξιπρωτο.

—Αυτό είναι παραμύθια και ανόητα παραμύθια μάλιστα. Για να πέσει ένα άλεξιπρωτο πρέπει να υπάρχει γύρω του ατμόσφαιρα που του φέρνει αντίσταση και το κρατάει φουσκωμένο. Αυτό μπορεί να γίνει στη γη, αυτό μπορεί να γίνει στον Άρη. Άλλα στη Σελήνη που δεν υπάρχει αέρας, είναι αδύνατον να γίνει.

—Κρίμα, λέει ο κύριος Ρομπιγιόν, και το λέει μ' ένα τόνο τόσο απογοητευμένο ώστε ο Άνδρέας και ο Έρρικος φοβούνται για μία στιγμή μήπως έκοψαν τον ένθουσιασμό του κ. Έξαρχν έτσι κάθε ελπίδα να πάρουν από αυτόν τα χρήματα που τους χρειάζονται για το σκοπό τους.

Αυτός ο κίνδυνος κεντρίζει τον Άνδρέα. Αρχίζει να μιλά τόσο ευγλωττα και πειστικά για τα θαύματα του ούρανου, για τη δόξα που θα αποκτήσει κανείς πραγματοποιώντας ένα τέτοιο ταξίδι, για το παγκόσμιο

ένδιαφέρον που θα προκαλούσε αυτή η άπόπειρα, ώστε ο κύριος Ρομπιγιόν παρασέρνεται και πάλι και υποσχεται στους δύο νεαρούς επιστήμονες να τους δώσει, όχι δέκα εκατομμύρια μοναχά, αλλά την περιουσία του ολόκληρη, υπό τον όρο μόνον να πάρουν στη βολίδα και τον γιό του για να δοξασθή κι' αυτός μαζί τους.

Ο Όρεστής Ρομπιγιόν είναι ένας νεαρός, χοντρός, φουσκομάγουλος και ανόητος, τειπέλης και γελοιος. Όταν του εξήγησε ο πατέρας του για τί σπουδαίο ρόλο τον προώριζε, άρχισε να τρέμει σαν το φύλλο.

Μά ούτε ο Άνδρέας ούτε ο Έρρικος είναι και τόσο ένθουσιασμένοι που θα τον έχουν για συνταξιδιώτη. Όχι μόνο δεν θα τους φανή χρήσιμος σε τίποτε αλλά θα τους είναι και μεγάλος μπελάς. Η χαρά τους όμως πως θα μπορούσαν να πραγματοποιήσουν το σχέδιό τους είναι τόσο μεγάλη, ώστε ούτε λογαριάζουν καν αυτή τη λεπτομέρεια και βγαίνουν από το σπίτι του εκατομμυριούχου χοροπηδώντας σαν μικρά παιδιά.

—Θα εξερευνησωμε τον ούρανο, θα εξερευνησωμε τον ούρανο! φωνάζουν.

Και οι διαβάτες που σταματούν στο δρόμο και τους κοιτάζουν, κουνούν με λύπη το κεφάλι τους.

—Τα κεισόμοιρα τα παιδιά, τρελλάθηκαν και τα δυο, λένε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Η θναία μιας ανθρώπινης ζωής

Οι επόμενοι μήνες ήταν μήνες έντατικής εργασίας για τον Έρρικο. Όσο κι' αν ήταν έτοιμα τα σχέδιά του και μελετημένα ως τις ελάχιστες λεπτομέρειες έπρεπε να τα προσαρμόσει στην επύρευση του Άνδρέα. Να μελετήσει την αντίσταση των μετάλλων και να βρη ένα μίγμα αρκετά δυνατό ώστε να μπορεί να αντέξει σε μία τόσο υπερβολική θερμοκρασία.

Ο Άνδρέας βοηθούσε τον φίλο του όσο μπορούσε, μα σε πολλά του έλειπαν οι ειδικές γνώσεις και έπειτα ο Έρρικος ήταν συνειθισμένος να εργάζεται μοναχός του και δεν τον βόλευε να έχη βοηθό.

Η Άντουανέττα ταχτοποιούσε τα χαρτιά του και του τα ταξινομούσε έτσι ώστε να βρίσκει έτοιμο οτι χρειάζεται. Όπωςδήποτε όμως ο Έρρικος έκανε ελη τη δουλειά μόνος του και γι' αυτό άργουσε τόσο να τελειώσει.

Ο Άνδρέας που δεν θέλησε να

έγκαταλείψη από τη μία στιγμή στην άλλη τη θέση του τού εργοστάσιου, περνούσε στο σπίτι του φίλου τα βράδια του και τις Κυριακές του.

Και ένδωσ εκείνος ήταν βυθισμένος στους τύπους του και στους λογαριασμούς του, στέν Άνδρέα δεν έμενε να κάνει τίποτε άλλο σχεδόν παρά να κάθεται και να κοιτάζει την Άντουανέττα. Και οι δύο νέοι, για να μη τρελάσουν την εργασία του Έρρικου, δεν μιλούσαν αλλά κοιτάζονταν και χαμογελοσαν ο ένας στον άλλον.

Αυτό το πράγμα όμως, όσο κι' αν φαίνεται βαρετό δεν τους έκούραζε.

Ο Άνδρέας προτιμούσε να στερηθί και την πιο διασκεδαστική συγκυροφή για να μη χάση, έστω και για μια βραδιά την συντροφιά του Έρρικου και της αδελφής του.

Συχνά ο Ζάκ Ναταλί έρχόταν να ιδί η τον ένα ή τον άλλον. Από φιλία άρχικα, αλλά και από επαγγελματικό ένδιαφέρον, περίμενε με μεγάλη ανυπομονησία να προχωρήσει η εργασία των δύο φίλων σε τέτοιο σημείο ώστε να μπορεί—πρώτος αυτός—να αποκαλύψη το μεγάλο μυστικό.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΞΙΔΙΩΤΗ

ΠΩΣ ΜΑΣ ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΘΑ ΜΑΣ ΑΦΙΣΗ ΠΑΛΙ ΦΕΤΟΣ(*)

Ήθε μās βρήκε με καρέε
Κι' όλους γιοματ' έλλιπιδες
«Αίσιον νάναι κι' εδυτχές»
Γράφαν ή εφημερίδες.
Όλοι καλωσορίσαμε
Πάλι το Νέον Έτος
Και καρτεβίσιε μαζί μ' ευχές
Πλήθος και πάλι φέτος
Κι' όλοι βεβαίως έχουμε
Πώς για τον τύπο γράφτηκαν
Γι' αυτό για προσανάματα
Στις σόμπες όλα καλύτεριαν
Περνούν ή μέρες διαρκώς,
Διαβαίνα και ο χρόνος
Δεκάμβριος μās έρχεται
Επινακλιών ή Χρόνος
Και τον βαριόμαστε κι' αυτόν
Όπως τον περασμένο
Και νέον πάλι θέλουμε
«Αίσιον», δοξασιμένο,
Χαρούμενοι φιλόξενα
Τόν Νέον υποδεχόμαστε
Και με καρτερικότητα
Όλα του τ' άδελφισμους,
Μά σαν στο τέλος φτάσουμε
Όλοι τόν καταριόμαστε.
Μ' άπ' όλα που θα γράψουμε
Μιά είναι ή αλήθεια,
Πώς μās φορτώνεται καλά,
Στο κάθε έτος μιά χρονιά,
Βαδίζουμε σε ή γηραιά
Και τάλλα... κολοκθία.
Ταξιδιωτής [Α]

Σημ.—Τό ποηηματικόν αυτό δημοσιεύεται εδώ ως επίκαιρον, επειδή στο σημερινόν φύλλον δεν υπάρχει Σελή Συναρπασίας

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Αγαπητοί μου,

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Γεράσιμος Φωκας, έ μεγάλος χειρουργός και Άκαδημαϊκός, άρρώστησε τον περασμένο χρόνο κι' έφυγε στην πατρίδα του, το Άργοςτόλι. Ο θεός μου ο Παπαδόπουλος, ο γιατρός, στενός του φίλος, με ρώτησε τις προάλλες αν θυμήθηκα να του στείλω μία πρωτοχρονιάτικη κάρτα. Όταν τού είπα όχι, γιατί δεν το συνειθίζω—που καιρός να στέλω και κάρτες!—εχάλασε τον κόσμο. Για τον Φωκά, έφωναζε, τον οικογενειακό μου φίλο, τον συνάδελφό μου στην Άκαδημία, τον άρρωστο, έπρεπε να κάμω μία εξαίρεση. Μού έφερε ο ίδιος μία κάρτα και με υποχρέωσε να γράψω άπάντι: «Πανεύδαμιον τό Νέον Έτος». Ο θεός μου, βλέπετε, είναι καθαρευουσιάνος. Άλλα για να μη τού χαλάσω τό χατήρι, μολονότι ο Φωκάς ήταν φανατικός δημοκρατικός, έγραφα την ευχή όπως μου την υπαγόρευσε. «Δέν πειράζει—σουλλογισθίκα—θα καταλάβη και θα γελάση». Άλίμονο! ήταν πεπρωμένο να μη τη λάβη ποτέ. Ός να τη στείλω, έφτασε από το Άργοςτόλι ή είδηση του θανάτου του. Κι' έως τη στιγμή που το εϋχόμενον «πανεύδαμιον» τό 1937, εκείνος ξεψυχούσε ή ήταν νεκρός. Τι ώραία που θα εκπληρωνόταν ή ευχή μου! τι μεγάλη «εϋδαμιονία» που θα έφερνε στο δυστυχισμένο μας φίλο έ νέος χρόνος! Κι' όμως! Για ένα γέρο, άρρωστο, που πονεί, που βασανίζεται, δεν είναι μια μεγάλη εϋδαιμονία ο θάνατος, ή άπολύτρωση, ή αιώνια άνάπαυση, ή γαλήνη; Και με τη σκέψη αυτή, μού φάνηκε πως ή ευχή μου είχ' εκπληρωθεί. Άλλοιότικα, δυστυχώς, δεν μπορούσε. Ήταν δυνατό, στην ήλιεία του, με την άρρώστειά του, ο Φωκάς να γίνει καλά, και να γυρίση εδώ, και να χαιρόμαστε πάλι οι φίλοι του τόν λαμπρό άνθρωπο, τόν μεγάλο επιστήμονα—την έξυπνάδα του, τό χιοσμολ, την καλωσύνη του, τη σοφία του;

Γιατί έλ' αυτό τό προτερήματα τά εις ο Γεράσιμος Φωκάς. Ήταν προπάντων μιά φιογωνία, ένας άνθρας. Με γενικό ανεύμα, δεν περιοριζόταν μόνο στην επιστήμη του, αλλά ένδιαφερόταν και για όλα τάλλα τά πνευματικά. Η ποιήση, ή λογοτεχνία, ήταν από τις πιο αγαπημένες φροντίδες του μεγάλου χειρουργού. Διάβαζε, παρακολουθούσε τό θέατρο, συναναστρέφταν λογίους

και καλλιτέχνες. Φυσικά, και τό γλωσσικό κίνημα δεν τόν άφησε άδιάφορο. Όταν ο Ψυχάρης εδγάλε τό περίφημο «Ταξίδι» του, ο Φωκάς ήταν καθηγητής της χειρουργικής ο ένα γαλλικό Πανεπιστήμιο. Ένθουσιάζθηκε, πήγε και βρήκε τόν Ψυχάρη, μίλησε μαζί του, έγινε οπαδός του. Άργότερα, όταν τόν έφεραν καθηγητή στο Πανεπιστήμιο των Άθηνών κι' έπρόκειτο να εκδώση μία «Χειρουργική» για τούς μαθητές του, θέλησε να τή γράψη στη δημοτική. Οι συνάδελφοί του δεν τόν άφησαν. Τό γλωσσικό ζήτημα, τού είπαν, δεν ήταν άκόμα λυμένο και θεποτελούσε σκάνδαλο επιστημονικό σύγγραμμα γραμμένο στη δημοτική από καθηγητή του Πανεπιστημίου, που μπορούσε να προκαλέση και την πάψη του! Ο Φωκάς αναγκάστηκε να υποταχθή και να γράψη τη «χειρουργική» του στην καθαρεύουσα. Έγινε όμως ακόμα πιο φανατικός δημοκρατικός και δεν έπαυε να ονομάζη σχολαστικούς, στενοκέφαλους κι' άπισθοδρομικούς τούς επιστήμονες που έπιστευαν ακόμα πως ήταν δυνατό να γυρίσουμε στη γλώσσα του Ένοφίοντα. Γενικά, ο Φωκάς ήταν ένας από

τους πιο φωτισμένους, τούς πιο νεωτερικούς, τούς πιο φιλοπροόδους άνάμεσα τούς Έλληνες επιστήμονες του καιρού μας. Τιμώσε όσο λίγοι και τό Πανεπιστήμιο, όπου έδίδασκε από τό 1905, και την Άκαδημία που έγινε τακτικό μέλος της από τούς πρώτους. Εκεί τόν απολάμβανα τά τελευταία χρόνια. Τι ώραία, τί έξυπνα και τί φρόνιμα πράγματα που μās έλεγε! Άν και άρρωστος πιά, εξασθενημένος στο σώμα, διατηρούσε όλη την δξύτητα και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Κι' ή όμιλία του, με την χαριτωμένη κεφαλλονίτικη προφορά που δεν την άργησε ποτέ, ήταν αληθινή άπόλαυση. Τήν περασμένη Πρωτοχρονιά, συναντηθήκαμε στο παλάτι, όπου είχαμε πάει σαν Άκαδημαϊκοί να χαιρετίσουμε τόν Βασίλεα. Τόν πήρα σταμάχι μου και τόν άφησα στο σπίτι του. Εκεί απέψω αποχαιρετισθήκαμε. Ποίος να μού τόλεγε πως θάταν για τελευταία φορά—γιατί σε λίγο έφυγε στο Άργοςτόλι—και πως την επομένη Πρωτοχρονιά θα τού εϋχόμενον «πανεύδαμιον» τό Νέον Έτος» σε μία κάρτα που δεν θα τη λάβαινε ποτέ!

Τους πιο φωτισμένους, τούς πιο νεωτερικούς, τούς πιο φιλοπροόδους άνάμεσα τούς Έλληνες επιστήμονες του καιρού μας. Τιμώσε όσο λίγοι και τό Πανεπιστήμιο, όπου έδίδασκε από τό 1905, και την Άκαδημία που έγινε τακτικό μέλος της από τούς πρώτους. Εκεί τόν απολάμβανα τά τελευταία χρόνια. Τι ώραία, τί έξυπνα και τί φρόνιμα πράγματα που μās έλεγε! Άν και άρρωστος πιά, εξασθενημένος στο σώμα, διατηρούσε όλη την δξύτητα και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Κι' ή όμιλία του, με την χαριτωμένη κεφαλλονίτικη προφορά που δεν την άργησε ποτέ, ήταν αληθινή άπόλαυση. Τήν περασμένη Πρωτοχρονιά, συναντηθήκαμε στο παλάτι, όπου είχαμε πάει σαν Άκαδημαϊκοί να χαιρετίσουμε τόν Βασίλεα. Τόν πήρα σταμάχι μου και τόν άφησα στο σπίτι του. Εκεί απέψω αποχαιρετισθήκαμε. Ποίος να μού τόλεγε πως θάταν για τελευταία φορά—γιατί σε λίγο έφυγε στο Άργοςτόλι—και πως την επομένη Πρωτοχρονιά θα τού εϋχόμενον «πανεύδαμιον» τό Νέον Έτος» σε μία κάρτα που δεν θα τη λάβαινε ποτέ!

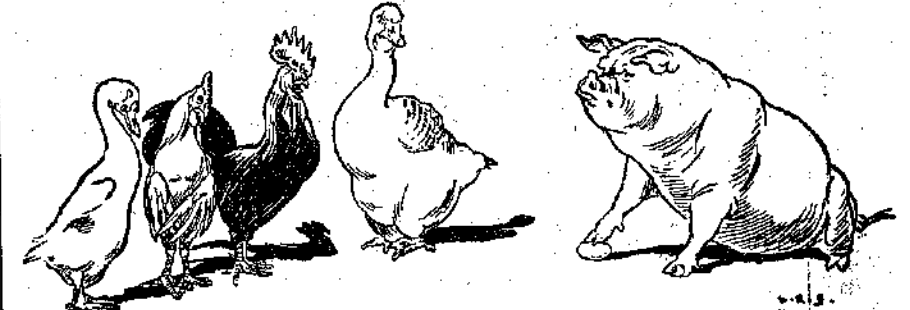
ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

5'

Η Άσπρούλα την άκουσε και κοινήθηκε. Μα άια είδε ότι μπορούσε να περπατή μονάχη μέσα στο νερό, πήγε γοια στην όχθη του βάλτου και, μόλις βρέθηκε στα ρηγά, τόβαλε στα πόδια και σε λίγο ήταν στην αϋλή της. Γλύτωσε!

Και τα φτερά της; Περίεργο! Από εκείνη την ήμέρα έπαψαν να της πέφτουν και της ξεψύρωσαν κι' άλλα. Από τα τρία «γιατρικά» που

είχε κάνει, κάποιο βέβαια θα την ωφέλησε. Κι' ύστερ' από λίγον καιρό είχε τά πιο πυκνά, γυαλιστερά κι' ώραία φτερά που μπορεί ναχη μία άσπρη κόττα. Έτσι δεν φοβόταν τόν «φούρνο», όπως τότε που μαδούσε...

Κι' ήθε ή παραμονή του Πάσχα. Η Άσπρούλα εις ύποσχεθεί από ένα πασχαλιάτικο αυγό σ' όλα τά πουλιά και τά τετράποδα της αϋλής. Την ήμέρα λοιπόν εκείνη πήγαν όλα να πάρουν τό αυγό τους. Η Άσπρούλα δεν ήξερε σε ποιόν να πρωτοδώση. Στο τέλος δεν της έμειναν παρά μόνο δυο αυγά.

—Αυτά σε ποιόν θα τά δώσης; τη ρώτησε ο Φωνάκλος ο κόκορας. —Έξω κι' έγώ; είπε ή Άσπρούλα. Μού φαίνεται πως πήραν όλοι...

*Α, ναί! Ο Γκορνιάσης δεν ήθε ακόμα, κι' ο Φουσκομένος.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 Πραγματικώς, την Κυριακή τάπημα, ο Δουμποδάνος, αφού έγραψε την τιμωρία του, κατέθηκε στην αδλή, όπου βρήκε τους τρεις άλλους να κάθονται ήσυχα και να κουβεντιάσουν. Πλησίασε τον Μάριο, του έδωσε το χέρι του και του είπε:
 — Καπάνη, προχτές μας γλύτωσες από μεγάλη συμφορά. Σ' ευχαριστώ!

— Του το είπαμε και μες, πρόσθεσε ο Σαιζάνης. "Αν δεν έδειχνε, την κρίσιμη εκείνη στιγμή, τόση έτοιμότητα, θα την είχαμε άσχημα."
 — Κοιτάξτε όμως, είπε ο Δουμποδάνος, εκεί που πήγαμε για να δαρθούμε γίναμε οι καλύτεροι φίλοι!

— Ταυριάζουμε, φαίνεται, είπε ο Μοντανής κι' όπου ταυριάζει λέει ή παροιμία, συμπεθεριάζει.

— Και τώρα, φίλτατε Καπάνη, είπε ο μικρός Σαιζάνης, πές μας ποιάς είσαι κι' από που έρχεσαι, γιατί δεν ξέρουμε ακόμα την ιστορία σου. "Έπειτα θα σου διηγηθούμε και μες τα δικά μας, αφού είμαστε γεννημένοι κι' οι τέσσερις για να μείνουμε φίλοι αχώριστοι."

— Μετά χαράς! αποκρίθηκε ο Μάριος.

Κι' άμέσως άρχισε να τους λέη την ιστορία του, που σ' έμας είναι γνωστή. Τους έπεριγράψε και το πατρικό του σπίτι που το έλεγε «πύργος», γιατί ήταν κτισμένο σ' ένα όρατο λόφο και περικυκλωμένο από δέντρα ψηλά.

— Θέλετε να ιδήτε πώς είναι; τους είπε αφού τελείωνε τη διήγησή του. Νά, εγώ θα σας ζωγραφίσω την εικόνα του.

Ο Μάριος ήταν επιτήδειος στην ίχνογραφία και πολλές φορές, στην πατρίδα του, είχε ζωγραφίσει το πατρικό του σπίτι για διασκέδαση. "Έτσι έκαμε και τώρα. Το μολύβι του όμως μεγαλοποίησε τα πράγματα, κι' ενώ το πατρικό του σπίτι δεν ήταν παρά μια άπλη, έξοχική βίλλα, στην εικό-

να φάνηκε σαν άληθινός πύργος. Κι' οι νέοι του φίλοι τον έθαύμασαν.

— Θα έχη και όραία θέα, είπε ο Δουμποδάνος.

— "Α, έξοχη! έκαμε ο Μάριος. Και τι δεν βλέπει κανένας από τα παράθυρά του!

"Έννοείται πως δεν παρέλειψε να τους διηγηθή και για το γράμμα του

πως του έγραφε ο πατέρας μου, κι' εγώ δεν ξέρω τι θα κάμω.

— "Α, μα πρέπει να μείνης! φώναξε ο Δουμποδάνος. Τώρα μάλιστα που γίναμε φίλοι...

— Βεβαιότατα! είπε κι' ο Σαιζάνης. "Ο Μοντανής σκέφθηκε λίγο κι' έπειτα είπε σοβαρά:

— Θα μείνης! Μάριε, εγώ σου το έγγωμαι.

Οι άλλοι γύρισαν και τον κοίταξαν έρωτηματικά. Για να μιλή έτσι, θα είχε βρει κάποιο τρόπο για να μείνη ο Μάριος στο Δούκειο. "Ο Μοντανής δεν ήταν «μόνο λόγια». "Ο,τι έλεγε το έκανε.

— Έυχαριστώ! σάς ευχαριστώ, αγαπητοί μου φίλοι! φημίσε ο Μάριος κρατώντας με κόπο τη συγκίνησή του. "Εμάθατε την ιστορία μου. Τώρα πρέπει να μάθω κι' εγώ τις δικές σας. "Έτσι δεν είπαμε;

— Σωστά! είπε ο Σαιζάνης. "Ας άρχισή λοιπόν ο Μοντανής.

— "Η ιστορία μου είναι θλιβερή, είπε σοβαρά ο Μοντανής. Είμαι διαόρφανος. Δεν έχω ούτε πατέρα ούτε μητέρα. Τους έχασα όταν ήμουν μικρός, τόσο μικρός, ώστε μπορώ να πώ πως σχεδόν δεν τους έγνώρισα. "Η στέρηση των γονέων μου μου προξένησε μεγάλη λύπη που ακόμα δεν μπορώ να την κατανικήσω. Γι' αυτό αποφεύγω τις διασκέδασεις και συχνά οι φίλοι μου με βλέπουν μελαγχολικό.

"Έγινε σιωπή. "Ολοι έσκυβαν τα κεφάλια περιλυποί. Σε λίγο ο Μοντανής εξακολούθησε:

— "Ο θεός μου, καλός άνθρωπος και φιλόστοργος συγγενής, ανέλαβε να με σπουδάσει. Ζη στα κτήματά του και τις διακοπές πηγαίνω και τον βλέπω. Κάποτε έλπίζω να ξαναθώ να σας πάρω εκεί και τους τρεις σας... "Όταν θα έχω την απαιτούμενη ηλικία, θα καταταχθώ στη Στρατιωτική Σχολή, γιατί έχω μεγάλη επιθυμία να γίνω κι' εγώ υπερασπιστής της πατρίδας μου. Αδτή είναι ή ιστορία μου. Δουμποδάνε, ή σερά σου. Πες και σ' την ιστορία σου, για να σε γνωρίση καλύτερα ο νέος μας φίλος.

ΕΞΟΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

"Η μικρή Ρουθ Σλανκζόσι, από την Καλιφορνια πολωνικής καταγωγής, δεν είναι ακόμα δώδεκα χρονών κι' έχει καταπλήξει τον κόσμο με τη μουσική της μεγαλοφώνια. Παίζει βιολι με δεξιοτεχνία άπεριγραπτή.

πατέρα του με τα χρήματα που του είχαν κλέψει μόλις έφθασε στο Παρίσι. Κι' οι φίλοι του άγριεψαν τόσο, που άν εκείνη τη στιγμή είχαν στα χέρια τους τον κλέφτη, θα τον έκαμαν κομμάτια.

— Τελοςπάντων, είπε ο Μάριος, δεν είμαι πολύ βέβαιος αν θα μείνω μαζί σας, αγαπητοί μου φίλοι. Αυτό εξαρτάται από τον κ. διευθυντή. Στην πατρίδα μου δεν είμαστε πλοώσιοι, και αν ο κ. Τελόριμος δεν κατορθώση να μου βρήη καμιά όποτροφία,

από τον πατέρα του με τα χρήματα που του είχαν κλέψει μόλις έφθασε στο Παρίσι. Κι' οι φίλοι του άγριεψαν τόσο, που άν εκείνη τη στιγμή είχαν στα χέρια τους τον κλέφτη, θα τον έκαμαν κομμάτια.

— Έυχαριστώ! είπε με μεγάλη πρόθυμια ο Δουμποδάνος.

Και γυρίζοντας στο Μάριο:

— "Από όσα μας διηγήθηκες πρωτότερα, ξέρεις τι μου έκαμε τη μεγαλύτερη έντύπωση; Να σου το πώ εγώ, γιατί δεν θα το βρής: Τη μεγαλύτερη έντύπωση μου έκαμε ή περιγραφή του πύργου σας. Δεν φαντάζεσαι πόσο μοιάζει με τον πύργο μου, δηλαδή με τον πύργο της οικογενείας μου!

"Ο Σαιζάνης κι' ο Μοντανής καιτάχθηκαν μια στιγμή και χαμογέλασαν. "Ο Δουμποδάνος τους είδε και τους είπε:

— "Έλάτε σεις, γελάτε!... Ξέρω τι σκέπτεσθε τώρα. Τάχα επειδή ο πατέρας μου είναι έμπορος, νομίζετε πως δεν μπορεί να είναι και από μεγάλη οικογένεια. Κι' όμως ή οικογένειά μας είναι μια από τις μεγαλύτερες και πολλά καλά έχει κάμει στον τόπο.

"Ο Σαιζάνης κι' ο Μοντανής ήξεραν τη mania που είχε ο φίλος τους να επαινέη την οικογένειά του και να καυχώται για τις εκδουλεύσεις των προγόνων του στην πατρίδα. Τον άφησαν λοιπόν να λέη. "Έτσι ο Δουμποδάνος έπεριγράψε και το δικό του πατρικό σπίτι και, σαν τον Μάριο προσπάθησε να το παραστήση σαν άληθινό άρχοντικό πύργο. "Αλλά έμεις που πρέπει να λέμε την άλήθεια, χρωστάμε να πούμε και για το πατρικό σπίτι του Δουμποδάνου σ,τι είπαμε και για το Μάριου, πως δεν ήταν παρά μια άπλη έξοχική κατοικία, μια μικρή βίλλα. Μόνο σε μια γωνιά είχε ένα πυργάκι που έμοιαζε με περστεριώνα, και σε άλλη ένα πυργάκι λίγο ψηλότερο με κομψό άνεμοδείκτη. "Ολόγυρα ήταν κήπος που είχε μια μικρή δεξαμενή με κοκκινόψαρα, κι' ένα μικρό συντριβάνι. Κοντά στη δεξαμενή ήταν κι' έν άγαλματάκι που κρατούσε στο κεφάλι ένα δοχείο γεμάτο πάντα από βρόχινο νερό. Μπροστά, το

σπίτι είχε ένα μεγάλο φανάρι που έκαιγε με γάζι.

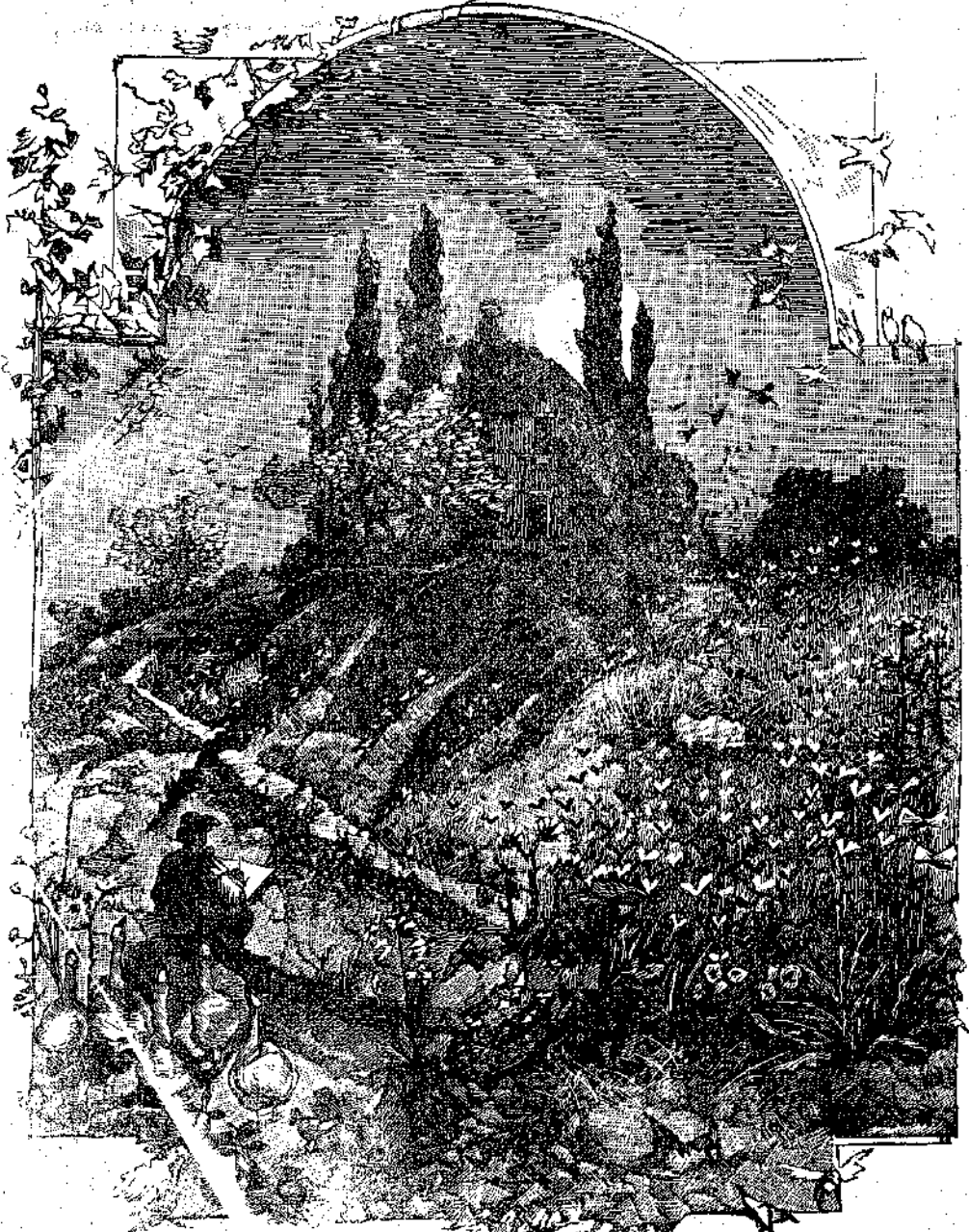
Αδτός ήταν όλος-όλος ο «πύργος» του Δουμποδάνου, που τόσο τον μεγαλοποιούσε με τη φαντασία του. "Ο Μάριος άκουγε την περιγραφή του τάχη με θαυμασμό, είχε καταλάβει όμως από τα χαμόγελα και τα βλέμματα των άλλων πως ήταν υπερβολική.

— Σ' αυτόν τον πύργο θα πηγαίνω, είπε στο τέλος ο Δουμποδάνος, κάθε φορά που θα παίρνω άδεια, για να ξεκουράζομαι από τους κόπους του στρατιωτικού. Γιατι κι' εγώ σκοπεύω να μπώ στη Στρατιωτική Σχολή και να γίνω αξιωματικός, όπως ο Μοντανής και ο Σαιζάνης.

— "Όχι δά! φώναξε έδω' ο Σαιζάνης με άπορία. Πως το λες αυτός Δεωνίδα; "Εγώ δεν είπα, ποτά πώ, θα γίνω αξιωματικός. Δεν έχω καθόλου κλίση στο στρατιωτικό. "Εγώ θα γίνω παπάς!

— "Εσύ παπάς; γέλασε ο Δουμποδάνος. "Εσύ που είσαι το πρώτο παλικάρι του Δουκειού; "Θστοιεύεσαι βέβαια!

— "Έχεις λάθος, αποκρίθηκε ο Σαιζάνης με τη γλυκειά του φωνή, δεν άστειεύομαι καθόλου. Μην κοιτάς που πιάνομαι με τα παιδιά όταν με προκαλούν. "Αλλά εγώ ξέρω καλά την κλίση μου και τη θέση μου. Δεν είναι στο στρατό είναι στην εκκλησία.

"Το πατρικό σπίτι του Μαρίου φάνηκε στην εικόνα σαν άληθινός πύργος... (Σελ. 80 στ. β')

Μά δεν μάς είπες τόσες φορές πώς σκοπεύεις να δώσεις εξετάσεις στη Στρατιωτική Σχολή;

Ο μικρός Σαϊζάνης δεν αποκρίθηκε. Γιατί αυτό που είπε ο Δουμπούζανος ήταν αλήθεια. Πραγματικώς, άλλη φορά έλεγε κι' αυτός πώς ήθελε να γίνη στρατιωτικός; Αλλά μία Κυριακή που ήταν με τη μητέρα του στην εκκλησία, τού άρρεσε τόσο η λαμπρότης της λειτουργίας, τὰ άμψια των ιερών, τὰ χρυσά σκεύη ή ψαλμοΰδια, τὸ ὄργανο, ὄλη τελοπιάντων ή μεγαλοπρέπεια θρησκευτικής τελετής, ὥστε έμεινε έκθαμβός.

(Άκολουθεί) Μετάφρ. π. 1. φ. και γρ. ε.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ ΤΟΥ 1934-1935 [Γ'ος Διάπλασι του 1934, φυλλ. 45]

Τὸ «Πένταθλο» είναι ένας διαγωνισμός που καθιερώθηκε από τὸ 1928 για άνάμνηση της Πεντηκονταετηρίδας μου και από τότε γίνεται κάθε δύο χρόνια. Προτείνονται πέντε διαγωνισμοί (Άγωνισματα) εν ὄλῳ, οί άγωνιστές διακρίνονται σε δύο τάξεις, Μεγάλη και Μικρή και σε κάθε τάξη ανακηρύσσεται Νικητής εκείνος που θά συγκεντρώση τὰ μεγαλύτερα βραβεία σε περισσότερα άγωνίσματα.

Τὸ «Πένταθλο» του 1934-1935 είναι τὸ τέταρτο στη σειρά του, ἀλλά είναι και τὸ τελευταίο—για τὴν ώρα τουλάχιστον—. Γιατί έλαβον σ' αυτό μέρος 9 άγωνιστικά ὄλοι ὄλοι. Πέντε στη Μεγάλη τάξη και πέντε στη Μικρή. Φαντάζομαι πως είναι ή δυσκολία τῶν άγωνισμάτων που δέχασε τούς άλλους και γι' αυτό προτίμησα πρὸς τὸ παρὸν να καταργήσω τὸν Διαγωνισμό αὐτόν με τὴν πρόθεση να τὸν ξαναστήσω ὡς ἀργότερα ἐπὶ ὄχι νέες βάσεις. Ομοιωθῆστε τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ τού Πεντάθλου θά βγούν, πρώτα τὰ μερικά και ὕστερα τὰ γενικά και οί Νικητές θ' ανακηρυχθούν. Είναι με πολλούς συναγωνίζεται κανείς είτε με λίγους, όταν άγωνίζεται—τὸν Άγῶνα τὸν καλύτερο—τὸ ἴδιο είναι.

Αποτελέσματα Α' Άγωνίσματος
Δύσεις τῶν Πνευματικῶν Άσκήσεων του 45οῦ Φυλλάδιου του 1934.

Όλες οί Άσκήσεις τού φύλλου αὐτοῦ ήταν από τὴν βραβευμένη συλλογή τού Αὐτοχάρτου, τού νικητοῦ τού προηγούμενου πεντάθλου, και πως θά ἦσαν ἀκριβὰ δυσκολες τὸ ἀποδεικνύει τὸ ὅτι από τούς ἑννέα άγωνιστές μόνο οί τέσσερις τίς έλασαν ὄλες. Στὸ Διαγωνισμό αὐτὸ έλαβαν μέρος και οί Διαγρονισμοί Δόξος και Ἰσομενές ἀλλά επειδή δεν δέχονταν σε' άλλα Άγωνίσματα γι'

αὐτό, σύμφωνα με τὴν πρόκήρυξη, οί άπαντήσεις τους αὐτές δεν λαμβάνονται υπ' ὄψει.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἔτων και ἄνω, κατὰ μέρος και ὅσοι δεν έσημείωσαν σὲ τετράδιό τους ἡλικία).
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μῦρον τῆς Άνδρου [15 E] (Ίσοτίμος: Λευκάτας [15 E]).
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰπτάμενος Άετός [14 E].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λουλοῦ [13 E].
ΕΠΑΙΝΟΣ: Μήτσα Γεωργαντιά [10 E].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἔτων και κάτω).
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θάλης Βλαστοῦ [15 E] (Ίσοτίμος: Μπίλ-Σπίλ [15 E]).
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σπίθα [14 E].
ΕΠΑΙΝΟΣ: Αἰώνιος Θούλος [10 E].

Αποτελέσματα Β' Άγωνίσματος

Σύνθεσις Πνευματικῶν Άσκήσεων
Είχα ζητήσει με Συλλογή από δάδεκα ὀρισμένες Άσκήσεις και οί περισσότερες από τίς Συλλογές που έλαβα ἦσαν ἀνώτερες ἀπὸ τίς έλλιπές μου. Τῆς Λουλοῦ ή Συλλογή ξεχωρίζει για τὴν ἄρτια σκευουργία της και γιὰ τὴν πρωτοτυπία της. Καλὰ σκευορηγμένες είναι και οί άσκήσεις τού Λευκάτα, ἀλλά περισσότερο ἐκτενείς ἀπ' ὅτι πρέπει. Τὸ Μῦρον τῆς Άνδρου στέλνει μιὰ ὄραία και πολύ περιποιημένη στήν εμφάνισή Συλλογή ἀλλά με κινικούς μάλλον συνδυασμούς λέξεων. Στη Μικρή Τάξη ή καλύτερη σχετικῶς Συλλογή είναι τού Θάλη Βλαστοῦ. Τού Αἰώνιου Θούλου ή Συλλογή έχει μεγαλύτερη πρωτοτυπία ἀλλά ή σκευουργία του ὕστερη πολύ και δύο ἀπὸ τίς άσκήσεις του είναι ἀκατάληπτες. Ἐκείνος ὅμως που τὴν έπαθε είναι ὁ Μπίλ-Σπίλ, ὁ ὁποῖος για να πρωτοτυπήσῃ έφερε και βρήκε στὸ Αετικὸ τὸ πῶ ἀσυνείδητα ὄνοματὰ ἀπὸ τὴν Μυθολογία και τὴν Ἱστορία και έτσι ἀπὸ ὀλόκληρη τὴ Συλλογή του μόνον τέσσερες άσκήσεις είναι δημοσιεύσιμες και αὐτὲς με μεγάλη συνειδητότητα. Βέβαια γ' ἀπορρέουν τὰ συνειδημένα Γότος-Μάτιος και Ἀρτεμις-ἱα = Ἀρτεμισία, ἀλλά και ποὺ να ξεψη πάλι κανείς πὸς ὁ Ἀσινητος ἦταν ὄραϊος στρατηγός και ή Ἄβα ἦταν ὑψηρή!

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λουλοῦ [20 E].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λευκάτας [18 E], Μῦρον τῆς Άνδρου [18 E].
ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [12 E] εἰς ἕκαστον: Μήτσα Γεωργαντιά, Ἰπτάμενος Άετός.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θάλης Βλαστοῦ [18 E].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σπίθα [14 E], Αἰώνιος Θούλος [13 E].
ΕΠΑΙΝΟΣ: Μπίλ-Σπίλ [10 E].

Αποτελέσματα Γ' Άγωνίσματος

Ποίημα (ἑμμετρο ἢ σὲ πεζὸ)
Θέμα: ὁ Σταυρός
Όρατο και ὑψηλό τὸ θέμα ἀλλά και ἐπικίνδυνο. Γιατί μπορεί να γράψῃ κανείς ἐπάνω σ' αὐτὸ ἕνα ἁριστοῦργημα και να ἐπαυλάβῃ κοινότητες. Και αὐτὸ δεν τὸ ἀπέφυγαν τὰ περισσότερα παιδιὰ. Ἐκεῖνα ἰδίως που ἔγρα-

ψαν πεζογράφουδα παρασύρθηναν σ' ἕνα ἀκατὸ λυρισμὸ και χρησιμοποιήσαν χαρακτηρισμοὺς και ἐκφράσεις κοινότητας, ὅχι γιατί τὸ θέμα δεν τοὺς κινούσε τὸ ἐνδιαφέρον ἀλλά γιατί δεν ἐπεχείρησαν να κάνουν τὸν κόπο να βγούν ἀπὸ τὰ καθιερωμένα και να ἐκφράσουν καιί ἄτομικὸ τους, προσωπικὸ, διακρινόντας το με δικὸ τους τρόπο. Τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα είναι τὸ πεζογράφοῦδα τού Μῦρον τῆς Άνδρου γιατί είναι τὸ πῶ ἀπλό, γραμμικό με τὸ εὐκρινέστερο αἶσθημα και με τὰ λιγώτερα λόγια και γιατί παρουσιάζει τὸν Σταυρὸ ὄχι μόνον ὡς θρησκευτικὸ ἀλλά και ὡς ἐθνικὸ σύμβολο.

Τὰ ποιήματα, τέσσερα εν ὄλῳ, είναι καλύτερα ἀπ' ὅτι πεζὰ. Τῆς Σπίθας, κολὸ ὡς ἰδέα ἀλλά ὕστερη πολύ στὸ μέτρο. Τού Λευκάτα παρουσιάζει μιὰ ὄραία εἰκόνα, ἀλλά οί λέξεις του είναι ἐξεζητημένες και ή φράσις του δεν είναι καθαρή, ὅσες τὸ ποίημα αὐτὸ ἔχουνται τὸν Σταυρὸ ὡς σύμβολο. Τού Μπίλ-Σπίλ τὸ ποίημα είναι πολύ πρωτότυπο στὴ διατύπωση και στὸν τρόπο που παρουσιάζει τὸν Σταυρὸ ὡς σύμβολο μέσα στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων ἐδὼ ὄμως βρέσκεται και τὸ μεγαλύτερο ἐλάττωμά του. Γιατί ὁ Σταυρός δεν μάς παρουσιάζεται ὡς τὸ θεῖο σύμβολο τού μαρτυρίου, τῆς αὐτοθυσίας, τῆς αὐτακρήνησης, τῆς ἀγάπης, ἀλλά ὡς σύμβολο πολέμου και κατακτήσεων. Ἡ τελευταία μάλιστα στροφὴ ἀντὶ να σκορπίσῃ τὴν ἰδέα αὐτὴν ἀπὸ τὸ μυαλό τού ἀναγνώστη, ἀπειαντίας τού τὴν τὸνάνει γιατί ἔρχεται ὡς ἀπόδοσις: «Ναί μεν ὁ Σταυρός για ἐκείνους ἦταν τοῦτο και για τούς άλλους ἐκεῖνο, ἀλλὰ για μένα είναι «τ' ἀπόνερο λιμάνι» κ.τ.λ. Πόσο ἀνώτερο είναι τὸ ποίημα τῆς Λουλοῦ. Τί ὄραία πὸς παρουσιάζει με μερικά ἀπλά λόγια τὸ εὐσχημοῦν και τί σημαίνει ὁ Σταυρός. Ἄλλὰ και ἀπὸ τὴν τεχνικὴ ἄποψη είναι πολύ ἀνώτερο. Χωρὶς να κινήσῃ ἐξεζητημένα μέτρα κ' ἰ περιττές φράσεις, ή Λουλοῦ χρησιμοποιεῖ στὸ ποίημά της ἕνα μέτρο τόσο δυσκολότερο ὄσο ἀπλοῦστερο φαίνεται, πὸς σ' αὐτὸ έχει γράψῃ ὁ Σολωμός τὸν «Ύμνο του πρὸς τὴν Ἐλευθερία» και πὸς τὸ συνειδητὸς πολλὸ ὁ Παλαμάς. Ἄν ἔλειπαν μερικές χασμωδιές (σημιάδι-ὄμος, ψυχὴ-ή) και ἂν ή τελευταία στροφὴ ἔδειχνε πῶ καθαρά αὐτὸ πὸς ἦθελε να ἐκφράσῃ, τὸ ποίημα τῆς Λ θα ἦταν ἀπὸ τὰ σπάνια. Ἄλλὰ και έτσι τού ἀξίζει τὸ πρῶτο βραβείο.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λουλοῦ [20 E].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μῦρον τῆς Άνδρου [18 E].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λευκάτας [16 E].
ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [12 E] εἰς ἕκαστον: Μήτσα Γεωργαντιά, Ἰπτάμενος Άετός.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μπίλ-Σπίλ [18 E].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θάλης Βλαστοῦ [16 E].
ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12 E]: Σπίθα, Αἰώνιος Θούλος.
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
Σημ.—Στὸ ἐρχόμενο θά δημοσιευθῶν και τὰ βραβευμένα τού Πεντάθλου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἄθηνα, 42 ὄδες Ἐπιπέδου τὴν 13 Ἰανουαρίου 1937

ΘΥΜΙΖΩ σε: ὄσοι ἀνακείσθουν ή ἐγγραφοῦν—ἀπ' ὄθεῖς ή με ζεσπᾶθωμα—ἀπὸ τὸ τέλος Ἰανουαρίου, ἔχουν δικαίωμα να γράσουν ἕνα Τέμο μου Β' Περιόδου, ὄποιον θέλουν, ἄρραφον, με 60 δραχμὲς μόνο και τὰ ταχυδρομικά. Μετὰ τὴν τελευταία αὐτὴν προθεσμία, οί Τόμοι μου θά πωλοῦνται στὶς ἄρχικές τους τιμές γιὰ ὄλους. Ὁσοι ἀνακείσθουν ή γράφθησαν ὄς τὴν 31 Δεκεμβρίου και δεν ἔκαμαν ἀκόμα χρήση τού προνομίου—ἔηλ. δεν ἄγράφαν δύο Τόμους μου με 60 δραχμὲς τὸν ἕνα—ἔχουν τὸ δικαίωμα να τούς ἀγοράσουν μετὰ τέλους Μαρτίου. Τὸ ἴδιο και ὄσοι ἀνακείσθουν και γράφθησαν, ή θὰ ἀνακείσθουν και θά γράψουν, ἀπὸ 1ης μέχρι 31 Ἰανουαρίου: ἔχουν τὸ δικαίωμα να γράσουν με τὴν ἐκπτώσῃ τὸν Τέμο τους ὄς τὸ τέλος Μαρτίου. Κατόπι τὸ προνόμιο παραγράφεται για ὄλους.

Σελὶς Συνεργασίας δεν δημοσιεύεται σήμερα, γιατί τὸν τόπο της τὸν πιάνουν τὰ αποτελέσματα τού Πεντάθλου. Μὰ ὄστε στὸ ἐρχόμενο θά δημοσιουήθῃ, γιατί θά είναι ή συνέχεια και τὸ τέλος τῶν Ἀποτελεσμάτων. Ὁσο για τὸ Πένταθλο, θά προκηρύξῃ, καθὼς ὄσες ὄποιος ἐθέλῃ, ἄκομῃ ἕνα, με εὐκολότερα κάπως άγωνίσματα. Ἄλλ' ἀν ἴθὺ ὄς και πάλι δεν θά λάβουν μέρος ἀρκετοί, τότε θά τὸ καταργήσω ὄριστικά.

Μὰ χαρὰ ἔμαθα, Ἄδελφ, τὴν ἔβραση τού Συλλόγου σας «Ἀμαζόνες» και τού εὐχρηστικὰ ἄπ' τὴν καρδιά μου κάθε προκοπή. Θεοκαθάνετε λοιπὸν ἀπὸ αὐτῶς είναι ὁ μόνος τρόπος για να προστεθῶν οί συνδρομηταί που χρειάζονται για τὸ διαθεκτικὸ ὄσέλιδο. Ἐξέτέλεσες τίς παραγγέλεις σου. Τὰ χαριστομάτα μου στὴν ταξιδεύτρα Ἀρχοντοπούλα.

Ἐδχριστοῦ, Ἐντα Γενναίως, διὰ τὴν ἀνανέωση και για ὄλα. Ἐκαμες πολύ καλά πὸς μου χανάρηδες κ' ἄς μὴν πέρασε πολλὸς καιρὸς ἀπὸ τὸ προηγούμενο γράμμα σου. Πῶς περᾶσες λοιπὸν ἐκαί τίς γιορτές; Ἐδὼ εἶχαμε πολύ καλὸ καιρὸ τὴν Πρωτοχρονιά. Ἐπειτα ἄρχισαν τὰ κρᾶ και ἔξακολουθοῦν.

Μὰ βέβαια, Κίτρινη Ἀράχνη, στὸ χέρι σας είναι να με ξανακαίτεσθε δωδεκάσέλιδη, ἀλλ' ἂν τὸ χέρι σας κρατῆ σταθ. . . Καίρω πὸς σου ἀρέσαν τόσο τὰ σφετεινὰ μου. Θά πὸ στὴ Ρίτα Μπουμη και στὴ Μύρρα Ἄλη πὸς τις ἀγαπᾶς και τις ἐκτιμᾶς για τὰ ἔργα τους. Ἄλληλογραφα ὄμως δεν πιστεύω να ἐπιτύχῃς μαζί τους. Είναι μεγάλες πιά, πολυάσχολες κ' ἰποθέτω πως μόλις θά προφταίνουν να γράφουν στὶς καλὶές τους φίλες και στὶς συγγενισσες. Κι' ὄ κ. Ξενοπούλος σ' εὐχαριστῆ για τὰ καλά σου λόγια.

Ναί, Βασίλειά Σοβαρότητος, ἔχεις τὸ δικαίωμα, και για τὸν τόμο που θάλεις θά μου στείλῃς 60 δραχμὲς και 5 για τὰ ταχυδρομικά, τὸ ὄλον 65. Ὁλα τὰ βιβλία τού κ. Ξενοπούλου είναι ὄραια, μόνο που δεν είναι ὄλα για τὴν ἡλικία σου. Σὸς ουσταῖνο: «Μαργαρίτα Στέφα»; «Ἄδελφούλα μου»; «Τὸ μουσικὸ τῆς Κοντίσσης Βαλερίανης» και «Στέλλα Βολάντη».

Μὰ δεν τὸ ξέρεις, Ἀυτονόμο του Βυζαντίου, πὸς οί «παλιοφυλλάδες με τίς μογιές» κυκλοφοροῦν περισσότερο ἀπὸ τὰ σοβαρὰ περιοδικὰ; Γιατί είναι περισσότερος κ' ὁ ἀμόρφωτος λαὸς που τις προτιμᾶ, ἀπὸ τούς μορφωμένους και καλαισθη-

τους ἀνθρώπους, ὄπως είναι περισσότερα και τὰ κοουτάκια ἀπὸ τὰ ἔξυπνα.

Μὰ χαρὰ, Βίλας Ἄειθάλης, ἔλαδα γράμμα σου ὄστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ και σ' εὐχαριστῶ για τίς εἰχές και τὰ καλά λόγια. Τὶ ἀυτόγραφο θέλεις να σὸς στείλῃ ὁ κ. Ξενοπούλος; Τὸ καλύτερο είναι να γράψῃς ἕνα ὄποιό ὄποτε βιβλίο του, ἔστο και τὸ πῶ μικρὸ, κι' ἔγωφ, πρὶν σὸς τὸ στείλω, τὸν τὸ ὄναι και σὸς γράψῃ στὸ ἐξώφυλλο δύο λόγια με τὴν ὄπογραφὴ του. Αὐτὸ κάνουν ὄσοι θέλουν να ἔχουν ἐν' αὐτόγραφο του. Θά τὸ διαβᾶσω και τὸ θέμα πὸς προτείνεις για Ἐπιστολή. Δεν πιστεύω ὄμως να τὴ γράψῃ, γιατί ἔγωφ τοῦλάχιστο δεν βρῶσκω πὸς ὄ σήμερινοί νέοι ἀσκολοῦνται περισσότερο με τὴ λογοτεχνία ἀπὸ τούς παλούς. Σὲ κάθε ἔποχή, οί νέοι πὸς σπουδάζουν, φιλοδοξοῦν να γίνουν συγγραφείς, ποιηταί, διηγηματογράφοι, και πολλοί δοκιμάζουν. Ἄλλὰ και σε κάθε ἔποχή, λίγοι είναι ἐκεῖνοι που εὐδοκίμοῦν κι' ἐπιμένουν σ' αὐτὴ τὴν ἀσχολία. Οί περισσότεροι, μετὰ τίς πρῶτες δοκιμας, περᾶσθῶνται στὸ ἐπάγγελμα τους. Αὐτὸ γίνεται και σήμερα.

Καίρω πολύ για τὴ γνωριμία, Χρυσόθεμις, πὸς ἦταν καιρὸς να γίνῃ ἀπὸ εἰσαι τόσο χρονία συνδρομητρία. Σὸς ἀνέκρινα τὸ προτιμώμενο ψευδώνυμο και ἐλπίζῳ να μὸς γράψῃς τακτικά. Ὁλες αὐτές οί Διαπλασοπούλες πὸς ἔχεις συμμαθήτριες στὴν Ἄ τὸν Γυμνασίου, λαβαίνουν ἕνεργὸ μέρος στὴν κίνησή μου, ὄστε και σὸ δεν θά πᾶς παρακάτω. Ἐδχριστοῦ και για τὰ καλά λόγια. Σὸς ὄσταλα 5 τετράδια Μ. Μουσικῶν.

Τὸ Ἀργεμένο Βουδι, νέος μου φίλος πὸς διάλεξε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο και με παρακάλεσε «πρὸς Θεοῦ» να μὴν τὸ τὸ κἀμῃ «βῶδι»—πὸς θά πᾶ πὸς νουθῆται τὸ χρώμα πὸς ἔχουν καιί τέτοιες δημοτικὲς λέξεις—πὸς γράψῃ και τὰ ἐξῆς: Τὰ Χριστοῦγεννα τὸν ῥᾶτῃνον οί γοναίς του τί ἦθελε για ὄδω, να τὸν πάρουν ἕνα αὐτοκινητῆ και να τὸν ἀγγράφουν στὴ Διάπλασι; Προτίμησα να γίνῃ συνδρομητῆς. Καί δεν τὸ μετανουίσε καθὼς, γιατί αἰσθάνεται περισσότερο εὐχαρίστησῃ τὸρα πὸς με διαβάσει, παρ' ἂν ἐπαίξε με τὸ αὐτοκινητάκι. —Γιὰ να μὸς στείλῃς ὄσεις, πρέπει να γράψῃς λυσοχάρτο, ὄπως λείπει ἡ προκήρυξη τού Διαγωνισμοῦ Ἄστων στὸ πρῶτο φυλλάδιο (δὲν τὴν εἶδες); Ναί, ἔχει ἔγγραφεῖς ἂντὸς τὸν Δεκεμβρίου, ἐπομένως μοποεῖ να γράψῃς δύο παλιούς μου τὸμούς με 60 δραχμὲς τὸν ἕνα (και τὰ ταχυδρομικά, ἂν δεν ἔλθῃ να τούς πάρῃ ὁ ἴδιος).

Καίρω, Γκιλδία, πὸς ἡ νέα μου φίλη είναι τόσο εὐχαριστημένη ἀπὸ μένα και σ' εὐχαριστῶ πὸς φροντίζεις να μὸς ἔγγράψῃς και ἔλλες. Για τὸ γράμμα πὸς μὸς λᾶς, δεν θυμοῦμαι. Ἄν σὸς μεταξὸ ὄμως εἶδες ἀπάντησή μου, θά πᾶ εἰς ἔλαδα ὄλα ὄσα εἶχε μέσα κι' ἄρχας. Ναί, ὁ «Πειρασμός» τού κ. Ξενοπούλου ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία στὸ Βασιλικὸ Θέατρο. Φαντάσου αὐτὴ είναι ή τέταρτη ἔδωμάδα που παίζεται και θά παιχθῇ ἀκόμη μιὰ. Θά κἀμῃ δηλαδή 50 παραστάσεις στὴ σειρά (γιατί με τίς ἀπογευματινὲς γίνονται 10 τὴν ἔδωμάδα) πὸς ὄπάντα τίς κανέτι ἔργα. Οί Μαγικὲς Εἰκόνας πὸς καλά σχεδιασμένες ἀλλά τὰ κρημμένα πρόσωπα δεν φαίνονται καλά. Δὲν ἔνοῦτο πὸς στίς Μαγικὲς Εἰκόνας πρέπει να φαίνονται ὄμως ἀπειαντίας, πρέπει να κωπιάξῃ κανένας για να τὰ βρῇ; ἄμα ὄμως τὰ βρῇ, πρέπει να εἴται τέτοια, ὄστε να μὴ τὸν ἄφινουν ἀμφιβολία πὸς είναι αὐτὰ κι' ὄχι ἄλλα.

Ἄλλῃθα, Ἀδελφάκι, Ἄκρωτῆσι, οί

πρόγονοι μας ἔλαγαν «ζεῖ τὸ πέρου και βελτίω», και μὸς ἔλεπε «κάθε πέρου και καλύτερα». Ἄλλὰ ὄπως παρατηρεῖς, μόνο ὄς μένα δεν ἐφαρμόζεται αὐτὴ ή παροιμία, γιατί κάθε μου τὸμος είναι πάντα ἀνώτερος ἀπὸ τὸν παρών. Πολὸ μ' εὐχαριστικὸς τὸ μεγάλο σου γράμμα με τὴ φυσική και φυσική ἀποτοξυγραφία σου. Ἐστᾶς πὸς φαίνεται πὸς ὄς βρέσκω μπροστὰ μου, φύλλο 1,60 κτλ. Με ἀνησυχῃς μόνο ή λεπτομέρεια πὸς εἶσαι ἰδιοτροπος στὸ φαί. Κὰ ὄς αὐτὸ, παιδί μου. Πρέπει να συναθλοῦς ἂν δεν εἶσαι και μαγειρεμένα στὴν ἐντάλα ή ὄπως τὰ θέλεις. Σ' ἕνα σπῖτι, οί ἰδιοτροποι στὸ φαί, ἔγωφ δεν είναι ποτὲ εὐχαριστημένοι, βροαρίζουν κι' ἐκείνους πὸς ἔχουν τὴν φροντίδα.

Ἄνθος τῆς Χαβάγιας, ἔλαδα και τίς δύο ἐπιταγές, ἀλλά για γράμματα δεν θυμοῦμαι. Δὲν ἔξω ἂν καρπέσα, ἀλλά πὸς θά λάβαινα και δὲν θά σου ἀπαντοῦσα; Ἄνανέωσα τὴ συνδρομή σου και τὸ ψευδώνυμο, ἐνῆκενα ψευδώνυμο για τὸ ἀδελφάκι σου—πὸς περιμένω να μὸς γράψῃ—σὸς ἔσταλα και λυσοχάρτο και σ' εὐχαριστῶ για ὄλα προπάντων πὸς «ἔχωνες τὸ συμβάν» και θά μὸς γράψῃς.

Σὲ άλλους δεν ἔχω τόπο ναπαντήσῳ σήμερα. Πολλά γράμματα ἄρχισα για τὸ ἐρχόμενο, και να ἰδοῦμε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Κανένα ψευδώνυμο δεν ἐγκρινεταί, ὄστε ἀνανέωνεται, ἂν δεν συνοδέεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὄρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανέουσανα ἰσχύουν ὄς τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὁσο συνοδέονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σε ἔργα, και ὄσα ἀπὸ Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Θεορατος, ἄ. (ΑΣ). Γαζία, κ. (ΑΣ). Τασόβριες, ἄ. (ΝΒ). Κόμης Ναρκῶ, ἄ. (ΣΑ). Ἄνδρομέδας, ἄ. (ΑΚ). Οί Ἄνο, ἄ. (; ; ; ;). Ἀργεμένο Βουδι, ἄ. (ΑΧ). Τάνταλος, ἄ. (ΙΚ). Μυριοκάλαβη, κ. (. . .). Χάρου Μπῶρ, ἄ. (ΑΤ). Ὀνιστροπούλος τῆς Ἀδῆς, ἄ. (ΝΚ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἡ ὄσος τού 13. ἄ. Πρωγκίτσου τῶν Δολορίων, κ. Ροδοπέταλο, ἄ. Ἄνθος τῆς Χαβάγιας, κ. Γκιλδία, κ. Ἀγνή Κορδιά, κ. Μιμῶζα, κ. Ἄστρον τῆς Ἀδῆς, κ. Μάγισσα, κ. Πτολεμαῖς, κ. Κλέφτης τού 21. ἄ. Κίτρινη Ἀράχνη, κ. Κορναλλός, ἄ. Ξεπυμένο Πειραιωτάκι, ἄ. Ἀργιοκόριτσο, κ.

Ἡ Διάπλασι ἀσπάζεται τούς φίλους τῆς: Ζακυνθονούλας (εὐχαριστοῦμε ὄσοι: ὁ Ἄνανίας ἐλπίζει; Πάοχα φέτος θά ἔχου με στίς 2 Μαίου, ὄστε τὸ ἀπικαρο κομμᾶτι πρέπει να τὸ ἔχω ὄς ἕνα μῆνα πρὶν) Μικροῦλαν Τραλαῖά (ἐμπρός λοιπὸν, περιμένω να ἰδῶσαις και Συλλογὸν, αὐτὸ θά ἐκκολήγῃ τὸ ζεσπᾶθωμά σας) Ἄδελφάκι (δὲν πειράζει; εὐχαριστῶ πολλὸ) να μὸς γράψῃς διαν εὐκαίρῃς και ὄσπρῆν ή . . . τερματῆ) Κλέφτης τού 21 (πειραστικά; ἐστῆλα;) Τάνταλον (θά εἶδες τὴν ἔγκρισή; αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, νομίζῳ, δεν εἶχε κάποιε κι' ὁ πατέρας σου;) Χρυσωμένον Ἀείον (δὲν εἶσαι σωστὴ ή ἄσχημος που ή ἴδιος, ἂν τῆς ἀλλάξῃς μόνο τὸ ἀρχικό, δεν γίνεται Ἄλλος ἀλλά Ἄλλος πὸς δεν λείπει τίποτα; στὸς Μεταγραμματισμοῦς και στὸς Στοιχειογράφους, βλέπεις, τηρεῖται και ή ὄρθογραφία) μόνο στὸς Ἀεξιγράφους και Συλλαβογράφους δεν τηρεῖται; και ὁ ὄσᾶμῃς μοποεῖ να γίνῃ ἀπὸ ὄθλα και ὄψ, ή ὁ Ψεττακός ἀπὸ ψίτ, τᾶ, Κάς;) Ἄδελφον Βασίλειά (ἔλαδα, εὐχαριστῶ τὰ Π. Πνεῦματα δεν ἦσαν καλά; στείλε ἄλλα;) Περικλῆν Τσοῦ-

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 — 1898) από τούς εκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι έξι τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δηλ. 26, ταχυδρομικώς δέ αποστέλλόμενος δηλ. 28,50 δία τή Έσωτερικόν και δηλ. 40 δία τή Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 — 1936), από τούς εκδοθέντας 43 τόμους υπάρχουν οι 42 (διότι ο του 1918 έχει εξαντληθή). Έκ τούτων, οι μόνον 7 τώμοι των έτών 1894-1928 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 416) ήραφος δη. 80 και ραμμένος δη. 85. Οι δε Τόμοι του 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935 και 1936 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 624) ήραφος δη. 110 και ραμμένος δη. 115. Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Δία τή Έσωτερικόν δηλ. 5 ο ήραφος και δηλ. 15 ο ραμμένος, δία δέ τή Έξωτερικόν δηλ. 35 είτε ραμμένος είτε ήραφος

τσοσαν (έσπερα άκ νέου τή 3α) 'Ιωάννην 'Αποστολόπουλον (έσπερα 'Οδηγό) 'Μαγεμμένην Ρεμμάτιαν (σ' εύχαριστώ πολύ, καλή μου παλιά φίλη, γιά τή ξεσπάθωμα πόσο χάρηκα όταν είδα πός με θυμάσαι!) Τζένυ (και όνα σ' εύχαριστώ γιά τήν ανάνηση και τή ξεσπάθωμα) φίλησ μου τή νέα μικρούλα μου φίλη) 'Ανδρ. 'Αθ. Φερρντίνου (έλαβα τή δεύτερο γράμμα σου όταν είχα στείλει πιά τούς δύο θμους τόμους) Χουαούλαν Βασοπούλου (μετά χάρης' αλλά πρέπει νά μου στείλεις 10 δραχμάς γιά τήν ήγκριση και νά μου ξαναγράψεις τή φροδώνυμα τού προτινις) Σανθήν Κάμεν (εύχαριστώ γιά τήν πρωτοχρονοιάτικη κάρτα σ' εύχαριστά και δ κ. Φαίλων) Συριανόν, Τσαρίαν, κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 10 'Ιανουαρίου θάπαντήσω στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 281ου Διαγωνισμού Λόσεων. Αί λέσεις σέ φυλλάδιον τούτου δύνανται μέχρι τής 16 Μαρτίου.

65. Δεξιόγλωσσος

Σέ πρόθεση διούλλαβη
'Ανάκι άν προσκολληθή,
Τιτάνα άκατανίκητο
Μέ δεός θάντιφύσης.

66. Μεταφωραματισμός

'Όπως είμαι άν με κοιτάξης,
Ζώο θά ίδής οικιακό,
'Ένα γράμμα άν μου άλλάξης.
Θά μέ πής ζεστό, γλυκό.
Εύδωρος τραγουδιστής

67. 'Ανασυλλαβισμός

Νησι άμερικάνικο,
Δισύλλαβο μονάχα,
Τό άνασυλλαβίσις.
Και πόλη έχει σπόν Κανάσα
— Ποιά άπ' όλες νάναι τάχα—
'Ακόπως σχηματίσις.

68. Αίγυγμα

'Όσο μεγάλο κ' άν με ίδής,
'Ακόμα και πελώριο
— Αδέθ δεν έχει όριο—
Πάντα μικρό σ' άν θή μέ πής.

Πεάλια

Πεάλια

Άγγριμ

69. Διευκρινιστική

- * * * * * = Χώρα τής 'Ελλάδος
 - * * * * * = Αρχαία ποιήτρια
 - * * * * * = 'Οργανικόν, φυτικόν
 - * * * * * = Ζωική λειτουργία.
- Και καθέτος τή ίδια.

70. Κρυπτογραφικόν

- 1223456789 = Μύθος έπισητήμιον
- 219719 = Χριστιανική άρετή
- 3567189 = Κλασσικός ποιητής
- 46516 = Χώρα τής 'Ασίας
- 5648 = Ποτόν
- 6589 = Αρχαίος θεός
- 7641789 = Αρχαίος ιστορικός
- 898169 = Προφήτης
- 98216 = Μαλάκιον.

71. Μισοί Λέξεις μετά Μεσοστιχίδος
Χρό — Γύλι — 'Οιλ — άλι — Φαί —
Νηρ — τεί — Εϊ — 'Αρίστ — Δι — Σερ —
— Αί — Αί —

Αί λέξεις άδεια είναι κομμένοι όκρυβώς εις τή μέσον των. Ζητείται νά συμπληρωθούν ούτως, όστε τά πρώτα γράμματα των προσεθεσμένων υποκόπιων νάποτελούν αρχαίον γνωμικόν. Πεντάμορφη

72. Ποικίλη 'Ακροστιχίς έξ 'Αντιθέτων

Νά εύρεθούν άντίθετα τών κάτωθι λέξεων τιαυτή, όστε τή πρώτον τού πρώτου, τή δεύτερον τού δεύτερου, τή τρίτον τού τρίτου και καθέξής νάποτελούν πατριόρχην τής Γραφής. Ταπεινώθωρον — τραχύς — πόλεμος — νόμιμος — άποστρέφομαι — πονόβ. Πέλις τών 'Ονείρων

73. Φωνηεντόλιπον

- πρ - δ - δε
- 'Ηξερωτόπουλο

74. Γρίφος

- δε δε εις εις
- δε 6 φτερά φ εις
- δε δε εις εις
- Δοξαζόμεν 'Ακρωτήρι

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ακηόσεων τού φύλλ. 44
506. Μίνως (μήν, δε). — 507. Σάρμα-
άρωμα. — 508. Τάλληρον. — 509. ΣΟ Σ. — 510. ΙΣΜΑΗΛΙΟΝ
Σ Α Ί Σ (Σομαλία, μη-
Σ Η Κ Ο Σ λον, άλια, ή
Σ Κ Ο Π Α Σ λιος, λίρα, άνο-
Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ μα, νομάς). —
Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ 511-515. Δία τής
Σ Ε Μ Ι Ρ Α Μ Ι Σ ΔΙΑ: διάτα-
Σ Τ Ρ Α Τ Α Ρ Χ Η Σ εις, διαστολή,
διαφορά, διάφορος, πεδιάς. — 516. 'Αει
τά πέτρινα βελίον. (Η ανάγνωσις κατά
στιχόν εκ δεξιών, δεύτερος, τρίτος, πρώ-
τος). — 517. ΚΛΕΩΝ - ΡΕΥΜΑ (ΚΡό-
νος, Λέων, ΕΥμίαιος, 'ΩΜέγα, ΝΑούρι).
— 518. Σατανάτιντις Γιάννηδες ένός
κοκέρου γνάση (σαράντα, πέντε γιά,
γ' είδες, έν ος κόκ, δρ' οδ γν. ός ι).

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηται παρακαλοῦνται νά δη-
λώνουν άμέσως τήν νέαν των διεύθυν-
σιν εις τή γραφείον μας αποστέλλοντες
και δραχμ. 5 δία τήν εντόπισσιν τής
νέας ταχίως. Άλλως δέν εύθυνόμεθα
δία τήν απόλειαν των φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δία 1 έως 10 τή ποιά λέξεις με άλλα στοι-
χεία δη. 6, τή έλάχιστον τίμημα. Πέραν των 10
λέξεων 60 λεπτά ή λέξις με ποιία δέ στοιχεία
δη. 1 και με κερφάια δη. 1, 50. 'Ο χορηγός
στιχός δη. 5. 'Οι μη συνδρομηται πληρώνουν τή
δικιά. 'Η προκληρωή είναι άπαραίτητη.

[ΔΖ—86]

Προκήρυξις Διαγωνισμοῦ Προκη-
ρϋσοσαν μηνιαίον διδραχμον δια-
γωνισμόν Τοπίων, με άπίρρωση. Κρίσις
άμερόλητος. Βραβεία δύο έκλεκτά / Πε-
ριμένουμε άπ' όλους ες. Δ/οις: 'Ιωάννην Πα-
ναγιόπουλον, Poste Restante, Ζίκυνθον,
Στέφανος τής Δόξης, Κατάκοιτος 333

[ΔΖ—86]

Τσάρου, Τσαρίνης, έτοιμασθήτε. 'Ο
Τσαρβίτης ζητά έλληγογραφίαν. 'Ο-
σοι θέλατε γράφατέ του: Κύριον Δελνί-
καν, Θεσπουλιόν 88, 'Αθήνας.
'Ο νέος οκς φίλος: Τσαρβίτης

[ΔΖ—87]

Θέλοντας νάποτραδηχθώ άπ' τήν κίνηση
της διάπλασης, επιθυμώ νά έχω θυμη-
τικά άπ' όλα τά διαπλασοπούλα. Γ' αυτό
προκηρύσσω δίμηνον, διδραχμο διαγωνισμό
καλλιτεχνικόν καρτών. Δ/οις: Κική Δα-
λιώτου, Κατάκοιτος 168, Πειραιά.
Προγύμνιασα των Δολλαρίων

[ΔΖ—88]

Σασηδόν, έσέχαος τήν Δ/ον σου.
Σ Περιμένο. Σανθή 'Υδαρισπούλα

[ΔΖ—89]

'Τρελλοπαρέα, δέξου και πάλιν κορο-
κουμπιλία, ή Κυκλαμιά δέν είναι ή
Μπιμπή Θεοδορίδου (Διάπλασις: Βίβλια).
Κυκλαμιά

[ΔΖ—90]

'Τρελλοπαρέα, άφοσ κανείς τήν έξυνη,
γιατί δέν με αποκαλύπτεις;
'Αόρατος Βασιλεύς

[ΔΖ—91]

Καταδιώκει Μάγισσες, Εόρκια ή νεσο-
σταστιας 'Τριανθρία: 'Αλλη Νουά-
ρου, Βασιλεύς Σοβαρότητος, Γολιθά...

[ΔΖ—92]

Δεύτερα περίοδοσ Διαπλασιακής δρά-
σης!... 'Αλληγογραφώ, άντελλάσσο
τετραδιάκια: Λάκην Καταρόν, Κυπαρισ-
σιαν. 'Αλκίης Νουάρος

[ΔΖ—93]

Άλληγογραφώ, άντελλάσσο Μ. Μουτι-
κά. Γράφατε: Σοτήριος Παναγιωτό-
πουλον, Μαθητήν Γυμνασίου, Κυπαρισσιαν.
Βασιλεύς Σοβαρότητος

[ΔΖ—94]

Αγαπημένοι: 'Αγνή, Πριγκηπέσσα, 'Τρι-
φε, Δάκρυ 'Υχής, Δροσοστάλαχτη,
Πριγκηπισσα Δολλαρίων, Χιρίς Φτερά, Μα-
κεδονοπούλα, Δόξης Στέφανος, 'Αγρμπελη,
'Αγκάθι—ένα τετραδιάκι σας αδέχαστη γιά
μένα άνάμνηση, Δ/οις: 'Ελενα Παπαδο-
πούλου, Ναυμαχίας 'Ελλάς 40, Πάτρας.
Κίτρινη 'Αράχνη

[ΔΖ—95]

ΠΑΡΟΡΑΜΑ: 'Ο Σύλλογος, τού ίδρύ-
σασε οι Διαπλασοπούλες τής Κίου
λέγεται «ΑΜΑΖΩΝΕΣ» και δχι «Μάγισσες»
όπως τυπώθηκε στήν προηγούμενη 'Άγγε-
λια μας τού έου φύλλου εκ παραδρομής.
Νά και ένα καινούργιο μέλος τού Συλλόγου
μας: ή ευγενικά 'Φαουστίνα.
ΟΙ «ΑΜΑΖΩΝΕΣ»

[ΔΖ—96]

Στέφανος τής Δόξης, θυμάσαι τόν παλιό
σου φίλο Δημάκον; Εύτυχισμένος νάσαι
τόν καινούργιο χρόνο. Πάν